

Arrest

nr. 110 028 van 18 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LECOMPTE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine en afkomstig uit Baku.

U bent lid van de oppositiepartij AXCP (the Popular Front Party). Ook uw man en zoon waren actief bij de oppositie.

U nam deel aan vele oppositiemanifestaties en werd toen vaak geslagen door de politie. Ook werd u meermaals door de politie opgepakt en voor enkele dagen vastgehouden. Ten gevolge van uw activiteiten werd u tweemaal voor een rechtbank veroordeeld tot een geldboete.

Tijdens een manifestatie werd u zo zwaar geslagen door de politie dat u gehospitaliseerd diende te worden. U werd geopereerd maar tijdens uw revalidatie werden ondersteuningsmachines van u losgekoppeld.

U ontvluchtte samen met uw zoon P. M. (O.V. X) op 18/10/2012 uw land van herkomst.

Op 30/10/2012 vroegen jullie asiel aan in België.

U bent in het bezit van uw identiteitskaart, geboorteakte, rijbewijs, medische attesten, een attest van het AXCP, een brief en een mail van uw advocaat (die ook werkt voor de NGO Democracy Monitor) in Azerbeidzjan.

B. Motivering

Uit uw verklaringen en deze van uw zoon blijkt dat jullie politiek actief waren in Azerbeidzjan ten gevolge waarvan u ernstige problemen kende met de autoriteiten.

Jullie verklaringen zijn echter dermate onaannemelijk en tegenstrijdig dat er geen geloof kan gehecht worden aan jullie vluchtmotieven.

Zo verklaart u (CGVS p. 4-5) dat toen u en uw zoon deelnamen aan oppositiemanifestaties u er nooit getuige van was dat uw zoon werd opgepakt door de politie en dat jullie toen nooit samen door de politie zijn meegenomen, u stelt enkel te kunnen veronderstellen dat uw zoon toen ook is opgepakt door de politie.

Uw zoon verklaart echter (CGVS zoon p. 6-8) dat hij ongeveer 15 keer samen met u tijdens een manifestatie door de politie werd opgepakt. Jullie werden toen samen in dezelfde wagen weggevoerd naar het politiebureau, slechts 1 à 2 maal werden jullie apart vervoerd. Op het politiebureau werden jullie ook soms samen vrijgelaten en keerden jullie samen terug naar huis.

Dergelijke manifeste tegenstrijdigheid ondermijnt reeds op zeer ernstige wijze de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Meer nog, in de door uw zoon bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst zoon pt. 3.1 & 3.5) maakte uw zoon helemaal geen melding dat ook hij werd opgepakt door de politie.

Bij confrontatie stelt uw zoon (CGVS zoon p. 9) dat men hem bij het opstellen van de vragenlijst had gevraagd of hij ooit door de politie werd opgepakt, en dat hij hierop bevestigend antwoordde en zei dat hij enkele keren naar het politiebureau werd meegenomen. Er werd hem toen ook gevraagd of zijn naam op een lijst van gezochten stond bij de politie waarop hij ontkennend antwoordde.

Deze motivering kan niet worden weerhouden.

Uit de bovenvermelde vragenlijst van uw zoon blijkt immers dat hij op de uitdrukkelijke vraag of hij ooit gearresteerd / opgesloten is geweest, neen antwoordde.

De genoteerde verklaringen werden hem voorgelezen zodat hem de mogelijkheid werd geboden om eventuele fouten recht te zetten, hetgeen hij niet heeft gedaan.

Overigens werd uw zoon nogmaals de kans geboden om bij aanvang van zijn gehoor op het CGVS (zie CGVS zoon p. 1) eventuele fouten in de vragenlijst recht te zetten, doch hij maakte geen opmerkingen in die zin.

Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat uw zoon toen werd gevraagd of hij op een lijst van gezochten bij de politie stond.

Het bovenvermeld betoog van uw zoon kan aldus geen verklaring bieden voor het feit dat essentiële elementen van zijn asielrelaas (i.e. zijn aanhoudingen door de politie) niet in zijn vragenlijst zijn opgenomen.

Deze vaststelling doet verder afbreuk aan jullie relaas.

U verklaart ook (CGVS p. 4) dat uw langst durende aanhouding bij de politie 7 dagen was.

Uw zoon stelt echter (CGVS zoon p. 6) dat u telkens na 2 à 3 dagen aanhouding werd vrijgelaten.

In de door u bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst pt. 3.1) meldde u eveneens dat u telkens voor een dag of 3 werd opgesloten.

Bij confrontatie met uw eerdere verklaring stelt u (CGVS p. 5) dat u veel vergeet en dat er ook eens een 7 dagen durende aanhouding was, hetgeen een verdere bevestiging is van de tegenstrijdige verklaring met uw zoon.

Ook verklaart u (CGVS p. 4) dat u omwille van uw politieke activiteiten tweemaal voor een rechtbank werd veroordeeld tot het betalen van een geldboete, een voor 5.000\$ en eens voor 8.000\$.

In de door u bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst p. 3.2) ontkende u echter uitdrukkelijk te zijn veroordeeld geweest door een rechtbank.

Bij confrontatie stelt u (CGVS p. 4) dat u toen bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft vergeten hiervan melding te maken.

Er moet worden opgemerkt dat u (CGVS p. 2-5) en uw zoon (CGVS zoon p. 4) meermaals aanhalen dat u geheugenproblemen heeft.

Van een persoon die verklaart haar land te hebben verlaten uit vrees voor haar leven en vrijheid, en waarover wordt gesteld dat zij omwille van geheugenproblemen haar vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, mag verwacht worden dat zij spoedig medische/psychologische hulp zou inroepen om haar problemen te behandelen en te staven.

Er bleek ook dat u enkele dagen na uw gehoor voor het CGVS een afspraak had met een psycholoog. U en uw zoon kregen 5 dagen de tijd om het CGVS bewijzen voor te leggen wat betreft uw geheugenproblemen.

Meer dan 2 maand later hebben jullie het CGVS nog steeds geen medisch attest hieromtrent bezorgd waaruit blijken zou dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen.

Bijgevolg zijn deze loutere beweringen volgens dewelke u aan geheugenproblemen lijdt geenszins van die aard dat het de voormelde manifeste tegenstrijdigheden en weglatingen betreffende wezenlijke elementen van het asielrelaas, kunnen verklaren.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen (CGVS p. 2-3) en deze van uw zoon (CGVS zoon p. 5-6) inzake jullie vluchtroute van Oekraïne naar België.

Jullie reisden in een autobus en betaalden hiervoor 800 \$ aan een passeur die een vals paspoort voor jullie had aangemaakt.

Uw zoon wist toen niet welke nationaliteit jullie volgens dit identiteitsdocument hadden (pas achteraf leerde hij op basis van de kleur van deze documenten via internet dat het Oekraïense paspoorten waren). Jullie weten verder niet onder welke naam jullie reisden volgens deze documenten noch of er een visum was voorzien.

Tijdens controles toonde de passeur de identiteitsdocumenten maar er was geen afspraak gemaakt wat jullie dienden te zeggen tijdens een eventuele persoonlijke controle.

Deze verklaringen zijn niet aannemelijk.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Het is dan ook ongeloofwaardig dat u en uw zoon geen informatie kunnen geven over jullie reisdocumenten.

Gezien het risico op ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document / (valse) paspoort dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle.

Bijgevolg is jullie verklaring volgens dewelke jullie niet weten hoe jullie de grenscontroles passeerde en niet op de hoogte zijn van de inhoud van het paspoort die voor jullie was aangemaakt, niet geloofwaardig.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u en uw zoon jullie Azerbeidzjaans paspoort bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden.

De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas als ook jullie algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan jullie asielrelaas en er bijgevolg in jullie hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u en uw zoon neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Jullie identiteitskaart, geboorteakte, en rijbewijs, bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist.

Uw medische attesten leveren geen informatie over uw beweerdde geheugenproblemen noch over de door u verklaarde asielproblemen.

Het attest dat van het AXCP meldt dat u lid bent van deze partij en problemen kende ten gevolge van uw deelnames aan manifestaties. Getuigschriften van een politieke beweging, die een bijkomend bewijs kunnen zijn van de aangehaalde feiten, zijn op zich echter niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen.

Aan de brief en mail van uw advocaat (die ook werkt voor de NGO Democracy Monitor) in Azerbeidzjan kan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend aangezien deze uitgaat van een partij die ervoor wordt betaald uw belangen te behartigen.

Zelfs indien deze persoon als vertegenwoordiger van een NGO die brief en mail zou opgesteld hebben kan er slechts bewijskracht aan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen. Zij kunnen evenwel geenszins een volstrekt ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid herstellen. Dit geldt des te meer daar uit informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal blijkt dat het in Azerbeidzjan relatief gemakkelijk is dergelijke

vervalste documente tegen betaling te bekomen waardoor ze sowieso een geringe bewijswaarde hebben.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 29 april 2013 een schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing van de commissaris-generaal en vraagt om haar zaak in al haar aspecten aan een tweede onderzoek ten gronde te onderwerpen.

Zij meent dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat in de beslissing niet afdoende werd ingegaan op haar asielaanvraag, waaruit blijkt dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van het Vluchtelingenverdrag zoals omgezet in het interne recht.

Zij meent dat de beslissing niet ten genoegen van recht heeft aangetoond dat zij geen gegronde vrees had.

Zij wijst vervolgens op de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Waar de commissaris-generaal haar asielaanvraag afwijst omdat haar relaas dermate onaannemelijk en tegenstrijdig is dat er geen geloof kan worden gehecht aan de ingeroepen vluchtmotieven, volgt verzoekster de commissaris-generaal in zijn analyse over haar verklaringen (zie het verzoekschrift, p. 3): *“HET KAN NIET ONTKEND WORDEN DAT DE VERKLARINGEN OP VERSCHILLENDE PUNTEN DERMATE ONSAMENHANGEND EN TEGENSTRIJDIG ZIJN DAT ER NIET KAN ONTKEND WORDEN DAT DIT DE VLUCHTMOTIEVEN VERZOEKSTER DERMATE ONDERMIJNT”* (sic).

Zij voert aan dat, aangezien uit haar verklaringen duidelijk gebleken is, minstens voldoende ernstig naar voor gekomen is, dat deze onsamenhangend en tegenstrijdig waren, de commissaris-generaal diende te voldoen aan de op hem rustende onderzoeksplicht om na te gaan of verzoekster wel bij machte was om op correcte wijze verhoord te worden.

Zij merkt op dat blijkt dat zij binnen hetzelfde verhoor, met enkele minuten tussenpauze, eens bevestigt en dan weer bepaalde elementen ontkent. Volgens haar kan het dan ook niet anders dan dat de commissaris-generaal had moeten vaststellen dat zij niet bij machte was om verhoord te worden.

Zij merkt tevens op dat haar zoon meermaals heeft gemeld dat zij niet bij machte was om op de vragen te antwoorden, doch dat dit amper in de beslissing werd vermeld.

Verzoekster haalt vervolgens een verklaring aan van de verantwoordelijke van het opvangcentrum in Eeklo, waarin wordt verklaard dat verzoekster en haar zoon worden opgevolgd door een psycholoog van “Croix Rouge” die geen medische attesten opmaakt en dat verzoekster door een psychologe naar de dienst Carda werd doorverwezen met het oog op een aangepaste opvangplaats. Ook wordt de naam opgegeven van drie dokters die haar hebben *“gezien”* (sic).

Verzoekster laat gelden dat uit die verklaring duidelijk blijkt dat zij niet bij machte was om zelfstandig de nodige maatregelen te nemen om de door de commissaris-generaal gevraagde attesten over te maken. Zij wijst er ook op dat zij wel reeds stappen heeft ondernomen om deze te bekomen, maar dat gelet op de taalproblemen en haar zeer zwakke situatie, dit niet mogelijk is gebleken.

Ondanks de afwezigheid van medische attesten, wijst verzoekster op de plicht van de commissaris-generaal om de asielaanvraag in al haar aspecten te onderzoeken, rekening houdend met de persoonlijke kenmerken (opvoeding, achtergrond, opleiding, ziekte, ..) van de asielzoeker.

Volgens verzoekster is het duidelijk dat de commissaris-generaal niet de nodige zorg aan de dag heeft gelegd om haar asielmotieven en haar achtergrond te onderzoeken en dat hij niet heeft geantwoord op de psychische klachten welke zij heeft geuit.

Zij wijst er vervolgens op dat vervolging niet noodzakelijk hoeft te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert maar ook kan voortvloeien uit de onwil of onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden.

Verzoekster stelt dat dit laatste geldt in haar geval; zij laat gelden dat *“maar de landen waar men asiel zoekt, zullen het Vluchtelingenverdrag zelden zo ruim interpreteren, dat met zulke omstandigheden rekening wordt gehouden”* (zie het verzoekschrift, p. 4).

Verzoekster stelt dat de stelling dat de door haar uiteengezette feiten niet overtuigen, niet opgaat *“indien men de tegenstrijdige informatie van de moeder buiten beschouwing laat”* (zie het verzoekschrift, p. 4).

Zij stelt dat geen stukken werden bijbracht, welke erop duiden dat haar achtergrondinformatie niet correct en geloofwaardig is, waardoor moet worden aangenomen dat de feiten met de waarheid overeenstemmen.

Verzoekster legt de commissaris-generaal ten laste niet afdoende of zelfs niet te hebben geantwoord op haar individuele motieven.

Zij stelt dat zij deze problemen duidelijk aangaf tijdens het verhoor en dat de bijgebrachte stukken een duidelijke bevestiging van dit gegeven vormt.

Verzoekster stelt het niet eens te zijn met de beoordeling van de commissaris-generaal dat haar argumenten weinig aannemelijk zijn en zelfs tegenstrijdig, aangezien zij middels de verklaringen van haar zoon aantoonde dat de feiten van haar relaas wel gebeurd zijn.

Betreffende haar afkomst, laat verzoekster gelden dat zij aangaf afkomstig te zijn uit Nagorno Karabach en *“dat zij omwille van de problemen een intern vluchtalternatief had gevonden”* (zie het verzoekschrift, p. 5). Zij erkent dat deze problemen niet in rechtstreeks verband staan met huidig dossier, doch stelt dat dit haar dermate heeft getekend dat zij een bepaalde houding is gaan aannemen tegen de overheid en vooral tegen alle vormen van misbruik welke zich veruiterlijkt hebben.

Verzoekster stelt dat zij dan ook niet “uit het niets” oppositie is gaan voeren, doch vanuit haar eigen persoonlijke ervaringen. Zij voert aan dat de commissaris-generaal hiervoor geen aandacht had, terwijl het belangrijk is om de achtergrond van personen te kennen en te begrijpen om hun motieven te analyseren. Zij wijst erop dat zij duidelijk aangaf dat zij afkomstig is van Nagorno Karabach, doch dit in de bestreden beslissing niet terug te vinden is.

Met betrekking tot de arrestaties van haar en haar zoon meent verzoekster dat er sprake is van een duidelijke misvatting vanwege de commissaris-generaal over de gang van zaken.

Verzoekster stelt dat zij verschillende malen opgepakt werd waarbij haar zoon vaak aanwezig was en aangezien haar zoon zich aan haar vastklampte, is het logisch dat hij ook werd meegenomen. Of er hier sprake is van een formele aanhouding is volgens haar ook onduidelijk aangezien de zoon toen minderjarig was en hij dus niet kon worden aangehouden. De zoon werd meestal na een identiteitscontrole “vrijgelaten”. De zoon was volgens haar dan ook niet enkel getuige maar deelgenoot. Het oppakken en meenemen zijn volgens verzoekster nuances die niets wijzigen aan de vaststelling dat zij problemen kende en heeft moeten ondergaan.

Zij voert ook aan dat het rechtzetten van gebeurlijke fouten in de vragenlijst dan ook bezwaarlijk kan worden weerhouden, gezien zij en haar zoon niet bij machte zijn om Nederlandstalige documenten te lezen en na te kijken op fouten.

Met betrekking tot haar aanhouding gedurende zeven dagen merkt verzoekster op dat zij thans niet bij machte is te antwoorden op deze vragen gezien zij zich de feiten niet kan herinneren wegens medische en psychische problemen.

Aangaande de vluchtroute stelt verzoekster dat zij verdoofd werd om handelbaar te zijn waardoor zij weinig tot geen besef heeft van haar vluchtroute en verwijst dan ook naar de verklaringen van haar zoon.

Voorts stelt verzoekster zich vragen bij de ernst van de beweringen van de commissaris-generaal aangaande de quasi onmogelijkheid om Europa binnen te komen voor een persoon zonder geldige binnenkomstdocumenten nu uit de door haar aangebrachte informatie blijkt dat er meer dan 332.000 asielzoekers per jaar Europa binnenkomen, hetgeen onmogelijk blijkt te zijn op basis van de informatie van de commissaris-generaal.

Zij verwijst naar het aantal asielzoekers volgens de gegevens van euobserver.com. Zij stelt dat zij op legale wijze tot nabij de Europese grenzen is gekomen en enkel de laatste etappe van de reis met bijstand heeft verricht. Zij stelt dat haar uitgebreide inlichtingen gaf, maar dat deze niet ernstig werden weergegeven, laat staan in overweging genomen.

Betreffende haar lidmaatschap bij AXCP, werpt verzoekster op dat indien de commissaris-generaal de door haar neergelegde documenten zoals het attest van de politieke partij AXCP, in twijfel trekt, hij het bewijs dient te leveren dat deze stukken vals zijn. Zij wijst erop dat het de commissaris-generaal vrijstaat om een procedure wegens valsheid in geschrift te starten.

Tot bewijs van tegendeel moeten volgens verzoekster de documenten als waar worden aangenomen, en kan de commissaris-generaal zich niet beperken tot vage en algemene beweringen om documenten af te wijzen.

2.1.2. Stukken

Verzoekster legt ter terechtzitting een attest neer van de dienst Carda van het Rode Kruis, waarin wordt geattesteerd dat verzoekster sinds 10 juni 2013 is opgenomen in het centrum.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Uit de verklaringen van verzoekster en deze van haar zoon blijkt dat ze politiek actief waren in Azerbeidzjan ten gevolge waarvan zij ernstige problemen kende met de autoriteiten.

De Raad stelt vast dat haar verklaringen en deze van haar zoon echter dermate onaannemelijk en tegenstrijdig zijn dat er geen geloof kan gehecht worden aan hun vluchtmotieven.

Zo verklaart verzoekster op 22 januari 2013 op het Commissariaat-generaal (zie haar verhoorverslag, p. 4, 5) dat toen zij en haar zoon in hun land van herkomst deelnamen aan oppositiemanifestaties, zij er nooit getuige van was dat haar zoon werd opgepakt door de politie en dat ze toen nooit samen door de politie zijn meegenomen. Verzoekster stelt enkel te kunnen veronderstellen dat haar zoon toen ook is opgepakt door de politie.

Haar zoon verklaart echter (zie zijn verhoorverslag van 22 januari 2013, p. 6 - 8) dat hij ongeveer vijftien keer samen met zijn moeder, tijdens een manifestatie door de politie werd opgepakt waarbij ze toen samen in dezelfde wagen werden weggevoerd naar het politiebureau, slechts een à twee maal werden

zij apart vervoerd; op het politiebureau werden ze ook soms samen vrijgelaten en keerden ze samen terug naar huis.

Dergelijke manifeste tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van hun relaas.

Meer nog, in de door verzoeksters zoon bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst (zie nrs. 3.1 en 3.5) maakte hij helemaal geen melding van het feit dat ook hij werd opgepakt door de politie. Bij confrontatie op het Commissariaat-generaal verklaarde de zoon (zie zijn verhoorverslag, p. 9) dat men hem bij het invullen van de vragenlijst had gevraagd of hij ooit door de politie werd opgepakt, en dat hij hierop bevestigend antwoordde en verklaarde dat hij enkele keren naar het politiebureau werd meegenomen.

Deze uitleg kan echter niet worden weerhouden.

Uit bedoelde vragenlijst van haar zoon blijkt immers dat hij op de uitdrukkelijke vraag of hij ooit gearresteerd of opgesloten is geweest, ontkennend antwoordde. De genoteerde verklaringen werden hem voorgelezen zodat hij in de mogelijkheid was om eventuele fouten recht te zetten, wat hij niet heeft gedaan. Overigens werd verzoeksters zoon nogmaals de kans geboden om bij aanvang van zijn verhoor op het Commissariaat-generaal (zie zijn verhoorverslag, p. 1) eventuele fouten in de vragenlijst recht te zetten, doch hij maakte geen opmerkingen in die zin.

Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekster zoon toen werd gevraagd of hij op een lijst van gezochten bij de politie stond. Het betoog van haar zoon kan aldus geen verklaring bieden voor het feit dat essentiële elementen van zijn asielrelaas (i.e. zijn aanhoudingen door de politie) niet in zijn vragenlijst zijn opgenomen. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan hun relaas.

Verzoekster laat tegen bovenstaande vaststelling gelden dat er sprake is van een duidelijke misvatting van de commissaris-generaal over de gang van zaken.

Zij voert aan dat zij verschillende malen werd opgepakt waarbij haar zoon vaak aanwezig was en aangezien hij zich aan haar vastklampte, is het volgens haar logisch dat hij ook werd meegenomen.

Of er hier sprake is van een formele aanhouding is volgens verzoekster onduidelijk aangezien haar zoon toen minderjarig was en hij dus niet kon worden aangehouden. Haar zoon werd meestal na een identiteitscontrole 'vrijgelaten' en was dan ook niet enkel getuige, maar deelgenoot. Het oppakken en meenemen zijn volgens verzoekster nuances die niets wijzigen aan de vaststelling dat zij problemen kende en heeft moeten ondergaan. Zij stelt dat het rechtzetten van gebeurlijke fouten in de vragenlijst dan ook bezwaarlijk kan worden weerhouden, gezien zij en haar zoon niet bij machte zijn om Nederlandstalige documenten te lezen en na te kijken op fouten.

De Raad stelt vast dat de verklaringen van verzoekster en haar zoon met betrekking tot hun arrestaties zoals afgelegd tijdens hun verhoor op het Commissariaat-generaal, nochtans duidelijk zijn en niet voor interpretatie vatbaar zodat van enige misvatting in hoofde van de commissaris-generaal dan ook geen sprake is. Bovenstaande verklaringen, die hun grondslag vinden in het administratief dossier, zijn wel degelijk tegenstrijdig en ondermijnen de geloofwaardigheid van de aangebrachte feiten.

Voorts merkt de Raad op dat verzoekster in een poging om haar verklaringen beter te laten aansluiten bij de verklaringen van haar zoon, in haar verzoekschrift een nieuwe versie van de feiten geeft die evenwel haaks staat op verzoeksters eerdere verklaringen.

Waar verzoekster tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij nooit getuige was van het feit dat haar zoon werd opgepakt door de politie en dat ze toen nooit samen door de politie werden meegenomen, verklaart zij in haar verzoekschrift net het tegenovergestelde, namelijk dat zij verschillende malen werd opgepakt waarbij haar zoon die zich aan haar vastklampte vaak aanwezig was en waarbij hij eveneens werd meegenomen naar het politiebureau.

De Raad stelt vast dat verzoekster met het weergeven van een nieuwe versie van de feiten -zonder een aannemelijke verklaring te verschaffen over de reden waarom deze versie de juiste zou zijn-, er niet in slaagt de vastgestelde tegenstrijdigheden op te heffen en zo bijdraagt tot de ongeloofwaardigheid van de feiten.

Betreffende de opmerking van verzoekster dat het principe van het verbeteren van gebeurlijke fouten in de vragenlijst, bezwaarlijk kan worden weerhouden, gezien zij en haar zoon niet bij machte zijn om Nederlandstalige documenten te lezen en na te kijken op fouten, merkt de Raad op dat de verklaringen van verzoekster en van haar zoon hen op het einde van het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken werden voorgelezen en dat zij deze hebben ondertekend ter goedkeuring. Evenmin heeft verzoekster, noch haar zoon bij het begin van hun verhoor op het Commissariaat-generaal enige opmerkingen gemaakt over eventuele vertaalproblemen of eventuele fouten in de vragenlijst.

Verzoekster en haar zoon legden tevens tegenstrijdige verklaringen af over haar langst durende aanhouding bij de politie. Zo verklaart zij (zie het verhoorverslag, p. 4) dat de langst durende aanhouding zeven dagen was. Haar zoon stelt echter (zie zijn verhoorverslag, p. 6) dat verzoekster telkens na twee à drie dagen aanhouding werd vrijgelaten.

In de door haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst (zie nr. 3.1) meldde verzoekster eveneens dat zij telkens voor een dag of drie werd opgesloten. Bij confrontatie met haar eerdere verklaring repliceerde zij (zie het verhoorverslag, p. 5) dat zij veel vergeet en dat er ook een zeven dagen durende aanhouding was, hetgeen een verdere bevestiging is van de tegenstrijdige verklaring met deze van haar zoon.

Met betrekking tot het verweer van verzoekster dat zij niet bij machte was te antwoorden op deze vragen gezien zij zich de feiten niet kan herinneren wegens medische en psychische problemen, stelt de Raad vast dat verzoekster bij het begin van het verhoor op het Commissariaat-generaal, inderdaad melding heeft gemaakt van geheugenproblemen, alsook dat zij herhaaldelijk heeft gesteld niet te kunnen antwoorden op de vraag omdat zij zaken vergeten was of omdat zij zich deze niet meer kon herinneren.

Verzoekster slaagt er echter niet in het causaal verband tussen haar geestestoestand en de opgeworpen tegenstrijdigheid aan te tonen wegens gebrek aan een overtuigend bewijs met betrekking tot haar medische problemen.

Zo kan uit het medische attest van de spoedgevallendienst van de Kliniek Sint-Jan, dat verzoekster tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal heeft bijgebracht, niet worden afgeleid dat zij geheugen- of psychologische problemen zou kennen of dat zij niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen.

Verzoekster bracht geen andere medische stukken bij ondanks het feit dat uit de mail van de procedureverantwoordelijke van het Rode Kruis opvangcentrum te Eeklo, die bij het verzoekschrift werd gevoegd, blijkt dat verzoekster op consultatie is geweest bij verschillende artsen.

Verzoekster geeft ook geen valabele uitleg voor de afwezigheid van enig medisch stuk. Waar zij erop wijst dat uit de mail van de verantwoordelijke van het Rode Kruis opvangcentrum te Eeklo blijkt dat zij niet bij machte was om zelfstandig de nodige stappen te ondernemen om de door het Commissariaat-generaal gevraagde attesten over te maken, gaat verzoekster uit van een verkeerde lezing van deze mail gezien dit hierin niet wordt vermeld, nog geïnsinueerd. Ook de melding dat de psycholoog geen medische attesten uitschrijft, biedt geen afdoende verklaring, gelet op het feit dat zij door verschillende artsen werd “gezien”. Evenmin kunnen “taalproblemen” en de “zeer zwakke situatie van verzoekster” niet als afdoende verschoningsgrond gelden. Ook het attest van de dienst Carda van het Rode Kruis, waarin wordt geattesteerd dat verzoekster in dit centrum is opgenomen, is niet afdoende om haar psychische problemen in causaal verband te brengen met het afleggen van tegenstrijdige verklaringen. Hieruit kan enkel worden afgeleid dat zij psychologische begeleiding krijgt, doch niet voor welke psychologische klachten zij behandeld wordt en welk effect dit heeft op haar vermogen om verklaringen af te leggen.

Verzoekster slaagt er dan ook niet in het bewijs te leveren van haar stelling dat haar medische en psychische toestand haar zouden hebben verhinderd coherente en consistente verklaringen af te leggen.

Volledigheidshalve wenst de Raad nog op te merken dat verzoekster bij het invullen van de document “verklaring”, alsook bij het invullen van de “vragenlijst” op de Dienst Vreemdelingenzaken, geen melding heeft gemaakt van geheugenproblemen. Alsook blijkt dat zij toen wél in staat was om volwaardige verklaringen af te leggen in die zin dat zij steeds kon antwoorden op de haar gestelde vragen, haar vrees bij terugkeer uiteen kon zetten en hierbij de nodige uitleg en details kon geven.

Derhalve blijft bovenstaande vaststelling over haar tegenstrijdige verklaringen aangaande de duur van haar langste aanhouding, overeind.

Ook legde verzoekster tegenstrijdige verklaringen af over haar veroordelingen tot het betalen van een geldboete. Zij verklaarde op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 4) dat zij omwille van haar politieke activiteiten tweemaal voor een rechtbank werd veroordeeld tot het betalen van een geldboete, respectievelijk voor 5.000\$ en voor 8.000\$.

In haar “vragenlijst” (zie nr. 3.2) ontkende zij echter uitdrukkelijk te zijn veroordeeld geweest door een rechtbank. Bij confrontatie stelde verzoekster (zie het verhoorverslag, p. 4) dat zij toen bij de Dienst Vreemdelingenzaken was “vergeten” hiervan melding te maken.

De Raad stelde reeds vast dat verzoekster geen medisch attest bijbrengt om haar voorgehouden geheugenproblemen te staven.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift op algemene wijze aanhaalt dat uit haar verklaringen duidelijk gebleken is, minstens voldoende ernstig naar voor gekomen is, dat deze onsamenhangend en tegenstrijdig waren; dat op de commissaris-generaal een onderzoeksplicht rust om na te gaan of verzoekster bij machte was om op correcte wijze een verhoor af te leggen; dat zij binnen hetzelfde

verhoor, met enkele minuten tussenpauze, bepaalde elementen bevestigde en vervolgens ontkende, en dat de commissaris-generaal had moeten vaststellen dat zij niet bij machte was om een verhoor af te leggen en dat ook haar zoon er meermaals op gewezen heeft dat zijn moeder niet bij machte was om te antwoorden op de vragen van het Commissariaat-generaal, wees de Raad er reeds op dat zij geen bewijs aanreikt dat haar medische en psychische gezondheidstoestand ervan verhinderd zou hebben coherente en consistente verklaringen af te leggen.

Betreffende haar verweer dat de commissaris-generaal ondanks de afwezigheid van medische attesten de plicht heeft om -rekening houdende met de persoonlijke kenmerken van de asielzoeker- de asielaanvraag in al haar aspecten te onderzoeken, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing geenszins beperkt tot de vaststelling dat zij geen medische attesten aanreikt om haar geheugenproblemen te bewijzen.

Bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht dient er rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekster de vluchtelingenstatus te weigeren.

Verzoekster wijst in haar verzoekschrift ook nog op het feit dat vervolging niet noodzakelijk hoeft te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt maar ook kan verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden.

Verzoekster verzet zich, de tegenstrijdige informatie van verzoekster buiten beschouwing gelaten, tegen de stelling dat de uiteengezette feiten niet overtuigen. Zij legt de commissaris-generaal ten laste niet afdoende te hebben geantwoord op haar individuele motieven. Verzoekster gaf haar problemen duidelijk aan in haar verhoor en de bijgebrachte stukken vormen, aldus verzoekster, een duidelijke bevestiging van haar problemen.

De Raad repliceert hierop dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van alle gegevens uit het administratieve dossier, algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en alle dienstige stukken. Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat verzoekster niet in staat blijkt te zijn om doorheen haar verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken, daar er werd vastgesteld dat haar asielrelaas ongeloofwaardig was. De Raad antwoordt verder dat het in hoofd van verzoekster niet volstaat om louter te verklaren dat zij een vrees voor vervolging koestert. Zij dient deze vrees immers ook aannemelijk te maken.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster laat ook gelden dat de commissaris-generaal geen aandacht had voor het feit dat zij niet "uit het niets" oppositie is gaan voeren maar wel vanuit eigen persoonlijke ervaringen. Zij stelt dat het wel belangrijk is om de achtergrond van de personen te kennen en te begrijpen om hun motieven te analyseren. Verzoekster stelt dat zij duidelijk aangaf dat zij van Nagorno Karabach afkomstig is, doch dit niet terug te vinden is in de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat de motiveringsplicht niet vereist dat alle elementen van het administratief dossier ook door de commissaris-generaal in zijn beslissing moeten worden opgenomen. De motiveringsplicht vereist enkel dat de beslissing, *in casu* de weigering van de asielaanvraag, met motieven wordt omkleed.

Het volstaat dat de commissaris-generaal alle objectieve gegevens nagaat die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen, wat *in casu* ook is gebeurd en waarbij hij op basis van pertinente en draagkrachtige motieven tot de vaststelling is gekomen dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoekster aangehaalde problemen met de Azerbeidzjaanse autoriteiten omwille van haar oppositieactiviteiten. De overige beweringen van verzoekster, zoals dat het niet "uit het niets" is dat zij oppositie is gaan voeren maar wel vanuit eigen persoonlijke ervaringen, werpen geen ander licht op bovenstaande vaststellingen en zijn niet van aard om verzoekster in haar geloofwaardigheid te herstellen.

Verzoekster werpt in haar verzoekschrift tenslotte op dat indien de commissaris-generaal de door haar neergelegde documenten, zoals het attest van de politieke partij AXCP, in twijfel trekt, hij het bewijs dient te leveren dat deze stukken vals zijn. Zij wijst erop dat het de commissaris-generaal vrijstaat om een procedure wegens valsheid op te starten. Tot bewijs van tegendeel moeten, volgens verzoekster de documenten als waar worden aangenomen en kan de commissaris-generaal zich niet beperken tot vage en algemene beweringen om ze af te wijzen.

De Raad is van oordeel dat verzoekster er ten onrechte van uitgaat dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond.

De commissaris-generaal kan immers de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden.

De bewijskracht behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, zonder dat hij de stukken van valsheid moet betichten.

In casu is gebleken dat het neergelegde attest niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. De commissaris-generaal geeft verder duidelijk aan dat een getuigschrift van een politieke beweging weliswaar een bijkomend bewijs kan zijn van de aangehaalde feiten, maar dat een dergelijk document op zich, echter niet voldoende is om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen.

Bovendien blijkt nog uit informatie voorhanden, welke door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat het in Azerbeidzjan relatief gemakkelijk is dergelijke vervalste documenten tegen betaling te bekomen waardoor ze sowieso een geringe bewijswaarde hebben.

Ook de overige door verzoekster neergelegde stukken zijn niet van die aard om de geloofwaardigheid van verzoekster te herstellen om reden van motieven die in de beslissing worden weergegeven.

De identiteitskaart, de geboorteakte, en het rijbewijs van verzoekster en haar zoon bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist.

Getuigschriften van een politieke beweging zijn op zich echter niet voldoende om een ongeloofwaardig relaas geloofwaardigheid te maken.

Aan de brief en mail van de advocaat van verzoekster in Azerbeidzjan kan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend aangezien deze uitgaat van een partij die ervoor wordt betaald om zijn belangen te behartigen.

Zelfs indien deze advocaat als vertegenwoordiger van een NGO die brief en mail zou opgesteld hebben, kan er slechts bewijskracht aan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen., wat in casu niet het geval is. De Raad wees er bovendien reeds op dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt, dat het in Azerbeidzjan relatief gemakkelijk is dergelijke vervalste documenten tegen betaling te bekomen wat hun bewijswaarde relativeert.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE